

Salme 104,13-30

Det er ikke bare forfatteren av denne vakre salmen fra Det Gamle Testamentet som har latt seg begeistre av naturen, tilværelsen og erkjennelsen av å være ett med dette hele. Alt dette som Gud har skapt, mennesket som Gud har formet, det må jo ha en mening? Det må bety noe?

Alt henger sammen. Gud lar jorden bringe fram føde for både dyr og mennesker. Ikke bare for å mette oss, så vi overlever, men til berikelse og glede! «Vinen gir mennesket glede», står det. Og «du lar ansiktet skinne av olje». Her er det overflod og jubel. For mennesker, dyr og natur. Det hele er så godt at forfatteren avslutter salmen med å rope ut: «Velsign Herren, min sjel! Halleluja!»

Det ER godt når tilværelsen er i harmoni. Da gangene livet stopper opp et øyeblikk og vi kjenner at nå, nå er det godt å bare være til. Når du endelig står på den fjelltoppen det har kostet krefter å bestige, og ser utover et landskap så storslått at ordene ikke strekker til. Når vinden pisker opp bølger og været ikke lar noe i fred, da er det flott å stå på et trygt sted å la seg fascinere av de kreftene vi ikke kan gjøre annet enn å se på. Når et barn blir født og vi vet at nå har livet gitt oss noe vi elsker høyere enn noe annet. Når blikket får hvile på en vakker blomstereng og vi kjenner solen i ansiktet og duften av sommer, syringer og gress i nesen.

Det er ikke alltid på denne måten, naturen kan gi oss mye vi ikke vil ha. Det har vi erfart denne våren. Og det erfarer vi med ujevne mellomrom. Når det skapte ikke får sin egen plass, når mennesket ikke vet å begrense seg, da få kaoskreftene rom. Og vi må venne oss til å leve annerledes. Mye av livet slik vi kjenner det endres.

Naturen betyr mye for oss fordi den gir oss næring og rekreasjon. Erfaring av rå skjønnhet. Noen plyndrer den og blir rike av det. Men kan det tenkes at den har mening bare i kraft av å være her? At skjønnheten og overfloden den eier er verdifull i seg selv? Akkurat som mennesket er det? Og at lunefullheten og det ukontrollerte ved den, det som skremmer oss, gjør at vi bør gi den det rommet Gud gav den? Så himmelen er klar og blå i alle byer og dyrene i havet og på land får det livsrommet de trenger?

Å ha verdi i seg selv, å bære på mening bare ved å være, det jubler forfatteren over. Det er slik Gud har gjort jorda. Fantastisk og skremmende vakker! Bare Gud ikke skjuler ansiktet, så vi blir redde, eller tar livsånden fra oss, så vi dør. Når Gud viser oss alt det gode han har skapt,

Sommerandakt, Glemmen kirke
Linn-Therese Jordheim Larsen

så viser han oss hvem han er. Når han åpner hånden, blir vi mett med det gode. Når han sender ut sin Ånd, blir jorden ny. Det er Guds vesen. Skjønnhet og grensesprengende liv.

«Velsign Herren, min sjel. Halleluja!»